

JILLIANE HOFFMAN

DE SNIJKAMER

Zo verontrustend als Kathy Reichs,
zo verslavend als Karin Slaughter

THRILLER

Van Jilliane Hoffman verschenen eerder:

Vergelding
De laatste getuige
In een vlaag van waanzin
Doodsangst

JILLIANE HOFFMAN

DE SNIJKAMER

DE FONTEIN

Eerste druk juni 2014

Oorspronkelijke titel *The Cutting Room*

Oorspronkelijke uitgever HarperCollins *Publishers*, Londen

Copyright © 2012 by Jilliane Hoffman

All rights reserved including the rights of reproduction in whole or in part in any form

The moral right of Jilliane Hoffman to be identified as the author of this work has been

asserted by her in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2014 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Willemien Werkman

Omslagontwerp Marry van Baar

Omslagillustratie © Marc Lamey (France)

Opmaak binnenwerk V3-Services, Baarn

ISBN 978 90 261 2884 4

ISBN e-book 978 90 261 3397 8

NUR 305

www.uitgeverijdefontein.nl

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

1

Het knappe meisje in haar strakke T-shirt met COED als opschrift leunde ver achterover tegen de bar, zodat haar kastanjebruine haar op de witte rand van de bar lag. Over haar heen gebogen, met zijn voeten in Vans-schoenen balancerend op twee barkrukken, stond een man met het meest overdreven gespierde lichaam dat Gabriella Vechio ooit gezien had, een glas tussen zijn ontblote borstspieren geklemd. De mensen moedigden hem aan en hij wiegde boven het meisje heen en weer en goot de bruingele inhoud ervan in haar geopende mond. Southern Comfort spatte op haar gezicht en op haar T-shirt, maar ze lachte en vond dat blijkbaar niet erg. En de uitgelaten massa al helemaal niet.

‘Yo, man, moet je die kerel bezig zien!’ kweelde de dj terwijl hij de muziek harder zette. ‘Open je mond, schatje! Laat eens zien hoeveel je hebben kan!’

Gabby ging met haar vinger langs de gesuikerde rand van haar martini en keek naar het tafereel dat zich verderop in het restaurant afspeelde. Het werd steeds drukker bij de bar en de indie-rock die werd gespeeld toen ze met haar vriendinnen was binnengekomen om iets te drinken, was overgegaan in een stampende mix van top 40-nummers. Beyoncé zong zo hard dat de messen en vorken die nog op tafel lagen ervan opsprongen en rinkelden. Zelfs de serveerster was veranderd. Of het nu een andere vrouw was of ze alleen andere kleren droeg, deze had hogere hakken en een veel korter rokje dan het aangeschoten meisje dat hen een paar uur eerder quesadilla’s en kipvleugeltjes had geserveerd.

‘Hoe lang blijf je nog?’ vroeg Gabby’s vriendin Hannah met een geergerd gezicht toen ze van de tafel opstond en haar tas pakte. Ze wierp een afkeurende blik in de richting van het opstootje aan de bar.

‘Wat?’ antwoordde Gabby, met haar hand bij haar oor. Het was onmogelijk geworden om nog iets te verstaan. De *happy hours* op

vrijdagavond bij Jezebel begonnen altijd rustig, maar zodra er geen eten meer geserveerd werd bij de Heinekens en de cosmo's, werd het drukker en drukker. Een van de redenen waarom Gabby er een hekel aan had om bij Jezzy te eten was dat het na negen uur veranderde in een luidruchtige vleesmarkt. En twee dagen voor haar negenentwintigste verjaardag was Gabby al oud vlees. Zeker hier. Vrouwen boven de vijftentwintig werden hier al *cougar* genoemd door sommige meisjes.

'Ik zei: hoe lang blijf je nog?' herhaalde Hannah. 'We willen je niet alleen achterlaten. Niet met die drukte...'

Gabby haalde haar schouders op en hief haar halfllege glas naar Hannah en haar andere vriendin, Daisy, die naast haar zat en met verbaasde blik naar de man met de gespierde torso en het meisje in het COED-shirt keek. 'Tot ik dit opheb, denk ik. Maak je geen zorgen. Mijn auto staat aan de overkant.'

'Ik weet niet hoe het met jullie zit, maar ik heb een enorme dorst,' zei Daisy terwijl ze langzaam opstond om ook te vertrekken.

'Ik wilde dat ik kon blijven, maar ik heb Brandon beloofd...' begon Hannah aarzelend en ze hing haar laptoptas aan haar schouder.

'Doe niet zo gek. Ik ga ook vroeg naar huis. Ik heb morgen een heleboel te doen,' loog Gabby. 'Ga nu maar en geniet ervan, Han. En denk ondertussen aan mij,' voegde ze er met een knipoog aan toe.

'Maak je geen zorgen. Er valt aan mij niet veel te genieten vanavond. Ik ben doodop.'

'Arme Brandon,' zei Gabby lachend. 'Jullie zijn nog niet eens getrouwd en hij moet het op vrijdagavond al zonder doen.'

'Ik probeer hem tot juli aan het lijntje te houden; hij kan niet zeggen dat ik hem niet gewaarschuwd heb,' antwoordde Hannah. 'Maar ik vind het niet fijn je hier achter te laten, Gab.'

Daisy's ogen ontmoetten die van Gabby. 'Misschien komt hij weer,' zei ze zachtjes met een ondeugend lachje en ze sloeg een lila kasjmieren sjaal om haar hals.

Hannah lachte alsof ze net de clou van een vieze mop snapte. Gabby voelde het bloed naar haar wangen schieten en ze keek naar haar glas. Ze wisten alle drie wie Daisy bedoelde – de knappe technologiестudent met het rode haar die afgelopen vrijdag ongevraagd aan hun tafel was komen zitten toen happy hour naderde. Hij had ze alle drie in zijn zak toen de rest van zijn dronken gezelschap hem eindelijk had terug-

gevonden en meetroonde naar een ander café verderop. Hij en Gabby hadden niet lang gepraat, maar om de een of andere reden kon ze hem niet uit haar hoofd krijgen. Hij heette Jeff. En hoewel ze zichzelf probeerde wijs te maken dat meneer ik-zoek-nog-een-leuke-baan-als-elektrotechnicus niet de enige reden was waarom ze Jezzy had voorgesteld voor hun avondje uit met de meiden, kon ze niet ontkennen dat ze aan hem had gedacht. Ze had alleen niet verwacht dat iemand anders dat wist. Ze rolde met haar ogen. 'Ik hoop van niet. Alsjeblieft. Ik wacht niet op hem, hoor.'

'Oké... Dan doe ik het wel,' zei Daisy lachend en ze deed de sjaal weer af, die perfect kleurde bij haar prachtige trenchcoat en trendy laarsjes. Alles aan Daisy paste altijd bij elkaar. Haar leuke naam, haar maatje zesendertig-garderobe, haar prachtige donkere krullen die tot haar billen reikten, haar iets getinte latino trekken, haar verleidelijke chocoladebruine ogen. 'Wat een stuk was dat! Een beetje jong, maar je kunt ze op die leeftijd nog van alles leren.' Ze zuchtte. 'En ze zijn onvermoeibaar. Drie keer per nacht, als je geluk hebt.'

'Je bent slecht,' zei Hannah.

Gabby wees naar een stoel naast haar. 'Kom erbij, *chica*.' Maar ze meende het niet. Stiekem hoopte ze dat Daisy zou weggaan. En Gabby voelde zich natuurlijk vreselijk schuldig dat ze dat dacht. Hannah, Daisy en zij waren sinds hun eerste studiejaar dikke vriendinnen, toen het lot hen bij elkaar had gebracht in hetzelfde krappe kamertje op de campus van de universiteit van Buffalo. Ze hadden elkaars lotgevallen gedeeld gedurende tien jaar van relaties die aan en uit gingen, gemene chefs, familie-ellende, ziekten, therapie, verhuizingen en alle dramatiek die daarbij hoorde. Maar het leek toch wel Daisy te zijn die de meeste vriendjes had en voor het meeste drama zorgde. Daisy's niet aflatende populariteit had Gabby nooit zo erg gestoord als het afgelopen jaar, nu het al net zo onmogelijk leek om een vent aan de haak te slaan als alle zes lottonummers in één keer goed in te vullen.

Toen ze nog studeerden en ze alle drie gewild en onafscheidelijk waren en er bijnamen werden uitgedeeld, stonden ze op de campus bekend als Charlie's Angels. Hannah was de Slimme, Gabby de Grappige en Daisy de Mooie. En nog steeds, zeven jaar nadat ze officieel tot volwassenen waren gepromoveerd, droegen ze die titels. Alleen was het nu niet meer zo complimenteus om de Grappige te worden ge-

noemd. Gabby was de enige die daarmee zat. Daisy was nog altijd haar beste vriendin. Het leuke *Sex and the City*-leven dat ze leidden en waar ze grappen over maakten zou maar tijdelijk zijn. Daarna zouden ze allemaal een leuke man hebben met een mooie baan en een stel prachtige baby's uitpoepen die samen op het kleed in de woonkamer van hun schitterende huizen zouden spelen terwijl hun mamma's bij een *latte* in de keuken zaten te roddelen.

Fase II, zoals Gabby het voor zichzelf noemde, zou voor hun dertigste moeten beginnen. Of tenminste in gang zijn gezet. Dat betekende een serieuze relatie en hopelijk een ring aan haar vinger. Natuurlijk, *life is what happens when you're busy making other plans*, zoals Gabby's moeder haar steeds maar bleef herinneren. De Slimme had het spits afgebeten en was gek genoeg als eerste met een verloofde thuisgekomen. De Mooie overwoog nog steeds allerlei opties en aanzoeken van mogelijke kandidaten en had geen enkele haast. En de Grappige... Nou ja, zij was nog steeds 'op zoek', zoals haar moeder het omschreef, gevolgd door een lichte zucht als haar werd gevraagd waarom de kleine Gabriella nog steeds geen man gevonden had. Dertig naderde met rasse schreden en De Ware was nog nergens te bekennen. Misschien dacht ze wel aan een relatie met Jeff de elektrotechnicus in spe of zelfs aan een gesprekje met de borstspierenman. Maar als de Mooie Modetijdschriftredactrice naast de Grappige Accountant op een bar-kruk zat met haar prachtige lach en haar fantastische lichaam had het weinig zin.

'Ik zou wel willen. Als ik morgenochtend niet om vijf uur alweer aan het werk moest, zou ik het doen,' antwoordde Daisy. 'Maar we moeten alles voorbereiden voor de fotoshoot voordat de zon opkomt. We moeten dat "eerste licht" hebben, anders is het allemaal voor niets, en dat betekent op zaterdag werken.' Ze keek op haar horloge en voegde eraan toe: 'Oef, ik ga om tien uur naar huis. Dat is zielig. Ik zou gewoon een nacht moeten overslaan. Slaap? Wie heeft er nou slaap nodig? Herinneren jullie je die tijd nog, meiden?'

Hannah trok een gezicht. 'Ik doe juist mijn best die nachten te vergeten, Daisy. De enige reden dat ik geen regelrechte alcoholist ben geworden zijn de katers.'

'Anders had je moeder je wel vermoord,' voegde Daisy eraan toe toen ze haar drankje op had.

'Klopt.'

‘Dus je blijft?’ vroeg Gabby ietwat ongerust aan Daisy. Ze draaide haar steile honingblonde haar rond haar wijsvinger. De krul verdween zodra ze haar vinger wegtrok. Ze was de laatste tijd zo onzeker als ze bij Daisy was. Het was alsof die meid nooit ouder werd, of aankwam, of een *bad hair day* had. Gabby was met haar een meter tweeënzestig en zestig kilo zeker niet dik, maar ze was gewoon niet zo slank als Daisy. Haar blonde haar en lichte ogen zouden normaal gesproken zeker de aandacht trekken – als ze maar niet naast een Spaanse verleidster zat die leek op een jonge Sophia Loren. Gabriella vond het vreselijk van zichzelf dat ze daar zo mee bezig was, zeker omdat Daisy zich daar helemaal niet druk om leek te maken. Ze zette de opborrelende jaloezie van zich af en dwong zichzelf te lachen. ‘Nog maar een rondje dan?’

Daisy zuchtte. ‘Nah... Dit is zo’n moment waarop je de juiste keuzes moet maken of er later voor boeten. Ik heb morgen een interessante date en ik moet er fris uitzien. Hij beheert een hedgefonds.’ Ze wuifde zichzelf koelte toe en wreef duim en wijsvingers over elkaar. ‘Bakken geld. En dan bedoel ik ook bakken, dames.’

‘En dat betekent een heleboel concurrentie,’ waarschuwde Hannah.

‘Precies. Ik heb minstens vijf uur slaap nodig, of ik krijg kringen.’

‘Kringen staan jou waarschijnlijk geweldig,’ zei Gabriella.

‘Kringen staan alleen zombies goed, Gab, maar bedankt voor het compliment,’ antwoordde Daisy.

‘Oké dan, jongens,’ zei Gabby. ‘Ik ga ook zo naar huis.’

‘Gedraag je,’ waarschuwde Hannah en ze zwaaide met haar vinger. ‘Geen rare types. En geen circusacts,’ zei ze en ze gebaarde naar de nog altijd met blote borst paraderende borstspierenman. ‘O, en als ik je niet meer zie, fijne verjaardag!’

‘Ja, alvast gefeliciteerd!’ zei Daisy. Ze blies een kus naar Gabby toen zij en Hannah zich in de menigte begaven. ‘Bel me maandag. Doe alles wat ik zou doen, ook de circusacts. En sms me als die rooie en zijn vrienden komen opdagen. Misschien kom ik terug!’

Gabriella hief haar glas in de richting van haar twee vriendinnen toen ze in een zee van zich langs elkaar heen wringende lichamen verdwenen. Ze zag Hannah nog zwaaien en toen slokte de massa hen op en waren ze weg. Het kleine beetje schuldgevoel verdween net zo snel als het gekomen was en maakte plaats voor een opgewonden gevoel van vrijheid. Gabby was niet echt het uitgaanstype, maar nu was ze uit

in een club, met al een paar drankjes op om haar losser te maken en geen enkele concurrentie die haar in de weg zou lopen. Ze maakte nog een knoopje van haar blouse open en nam een slokje van haar martini, mee bewegend met de muziek. Toen het licht werd gedempt en de laatste tafels in het midden van het restaurant werden opgeruimd, ontstond een dansvloer die zich al gauw met lichamen vulde. Het werd lekker druk. Het zou niet lang duren of ze zouden niemand meer binnenlaten.

Het was nog vroeg, maar er werd al zwaar geflirt. Jongens met meisjes. Meisjes met meisjes. Het *dirty dancing* was een stuk sexyer dan ze zich herinnerde uit de tijd dat zij nog regelmatig uitging. En de kleding – of het gebrek eraan – van de meisjes... Shit! Ze kon haar blouse tot aan haar navel losknopen en dan zou ze er volgens de meesten nog altijd braaf bij lopen. Iedereen was hier met zijn beste vrienden of druk bezig innig vriendschap te sluiten. Gabby kreeg opeens het gevoel alsof er een schijnwerper op haar gericht was – de oude-vrijster-helemaal-in-haar-eentje. En iedereen leek ook zo idioot jong...

Een horde meiden in korte rokjes en met stilettohakken trok voorbij. Ze stootten tegen haar stoel, waardoor ze morste met haar drankje. Ze ademde beheerst uit. Het was ook raar geweest om te denken dat hij hier vanavond weer zou zijn. En nog gekker dat hij dan naar haar op zoek zou zijn. Kijk haar nou, helemaal alleen in een club, nog steeds met haar werkkleding aan, alleen aan een tafeltje voor vier, omringd door mensen die geen moment nadachten over hun dertigste verjaardag, baby's of het vinden van De Ware. Het heerlijke gevoel van vrijheid sloeg al snel om in een paniekerige neerslachtigheid die ze vanavond kon missen als kiespijn. Gabby keek op haar horloge en gooide de rest van haar drankje achterover. Dat was dat. Ze was een halfuur gebleven. Tijd om te gaan...

Toen ze haar tas pakte en opstond om weg te gaan, bracht de serveerster haar een nieuwe martini. 'Met de complimenten van die heer aan de bar,' zei ze en ze gebaarde achter zich met een beweging van haar blonde krullen.

Gabby zocht naar haar roodharige elektrotechnicus. *Was haar gevoel juist geweest?* Haar hart begon sneller te kloppen. Als dat zo was, zou dat een mooi verhaal zijn om haar kleinkinderen te vertellen...

Maar er was nergens een lange, slanke roodharige te bekennen. Ze roerde met haar vinger in haar drankje terwijl ze de menigte afspeurde.

Toen zag Gabby de onbekende man met zijn donkere, golvende haar en priemende ogen. Hij stond aan de andere kant van de dansvloer aan de bar met een flesje Bud in zijn hand en keek naar haar. Hij glimlachte en hief het flesje bij wijze van groet.

En dus nodigde Gabriella Vechio met een ondeugend lachje en een snel handgebaar de onbekende die haar leven voor altijd zou veranderen uit om aan haar tafeltje te komen zitten.

2

‘Bedankt voor het drankje,’ begon Gabby toen hij naast haar ging zitten.

‘Hoe weet je dat het van mij komt?’

‘Ik... Nou ja, dat dacht ik,’ stotterde ze.

Hij grinnikte. ‘Alsjeblieft.’

‘Ik ben Gabriella.’

‘Ik ben Reid. Aangenaam kennis te maken, Gabriella.’

‘God, wat klinkt dat formeel. Alleen mijn moeder en mijn baas noemen me zo. Mijn vrienden noemen me Gabby.’

‘Gabby. Oké,’ antwoordde hij en hij knikte. ‘Ik vind Gabriella ook mooi. Het is een mooie naam. Dus, kom je hier uit de buurt, Gabby?’

‘Ik woon in Forest Hills. Ik ben hier vanuit kantoor naartoe gekomen.’ Ze frommelde aan de revers van haar blazer. ‘Voor het geval je dat niet kon zien.’

‘Wat doe je voor werk?’

‘Ik zit in ieder geval niet meer op school,’ antwoordde Gabby met een kort lachje.

‘Ja. Veel jonge mensen hier, hè?’ zei Reid en hij keek om zich heen. ‘Maar ze hebben hier lekkere kipvleugeltjes.’

‘Yup. En quesadilla’s. Wij – mijn vriendinnen en ik – zijn hier een paar keer eerder geweest. Ze hebben een goed happy hour. Dan komen er iets oudere mensen. Je weet wel, mensen die uit hun werk komen en zo.’

Hij knikte en keek om zich heen. ‘Waar zijn ze? Je vriendinnen?’

‘O, die zijn weg,’ antwoordde Gabby snel. ‘Ze zijn een halfuurtje geleden vertrokken. Ze moesten morgen vroeg op. Ik besloot nog even te blijven om mijn drankje op te drinken. Ik was net van plan om weg te gaan toen je me deze liet brengen.’

‘Ik ben blij dat je bent gebleven. En ik moet zeggen dat ik de mensen hier wel leuk vind.’ Hij keek niet rond toen hij dit zei – zijn don-

kerbruine ogen bleven op de hare gericht. Betoverend; in zijn pupillen waren amberkleurige en gouden vlekjes te zien.

Gabriella bloosde. Hij was knap, Reid. Niet op de manier van de spierballenman. Hij had een beetje grote kin, maar de aardige lach die zijn hele gezicht veranderde viel haar meer op. Zijn tanden waren mooi recht en superwit, als van een model voor tandpasta. Geen tandvles te zien. Sommige vrouwen vielen op spieren of krullen of mooie ogen, maar Gabby viel altijd op een mooie lach. Ze dacht altijd dat ze met een tandarts zou trouwen tot ze beseftte dat veel tandartsen zelf een slecht gebit hadden. Hoe was dat spreekwoord ook alweer? Geneesheer, genees uzelf? Tandarts, doe iets aan uw overbeet. Toen Gabby naar Reids wat ruwe gezicht keek, tegen de achtergrond van die baldadige middelbare scholieren, bedacht ze dat zijn beste eigenschap misschien wel was dat hij níét eenentwintig was. Ze schatte hem eind twintig. Ze wilde het echter niet vragen, omdat ze niet wilde dat haar die vraag gesteld werd, om dan de teleurstelling op zijn gezicht te moeten zien. Demi Moore mocht het dan met Ashton Kutcher hebben aangelegd, voor vrouwen die geen filmsteruiterlijk hadden en geen bijpassende bankrekening was het niet zo eenvoudig om een klein leeftijdsverschil met een knappe vent te overbruggen. En zeker niet hier. De meeste mannen die 'achtentwintig' hoorden, wisten zeker dat de vrouw 'dertig' had gezegd. Ze zagen dan een gedachtewolkje boven haar lachende, gretige gezicht verschijnen waarin stond 'Op zoek naar een echtgenoot, een huis en een baby!'. Dan verontschuldigde ze zichzelf om naar de wc te gaan en zag je ze nooit meer terug. Misschien stelde ze zich alleen maar aan, maar vanavond wilde ze geen risico's nemen. Ze wilde gewoon een leuke avond. 'Ik ben accountant bij Morgan en Tiple,' antwoordde Gabby. 'Een heel kleine firma in Middtown. Je hebt er vast nog nooit van gehoord. Ik zit daar nu een paar jaar. Ik vind het er leuk.'

'Accountant... oeh. Zó niet wat ik verwacht had en zó niet mijn ding. Ik ben goed met mijn eigen geld, maar dat van anderen... Ik denk dat ik jaloers zou worden.'

'Je krijgt het niet in je handen, hoor, en dat neemt toch wel iets van de verleiding weg,' Gabby nam een slokje. 'Interessant, waar had je me dan op ingeschat?'

'O, ik weet niet... een astronaut? Een *rocket scientist*? Een kernfysicus?'

‘Zie ik er zo slim uit? Het is vast het jasje.’

‘Nee, ik dacht echt dat je een advocaat was of zo, iets met rechten. Een FBI-agent of een politieagente of misschien een spion. Gewoon maar zo’n idee. Je ziet er veel te leuk uit om accountant te zijn.’

‘Accountants zijn helemaal niet saai, hoor. Echte gangmakers, vooral als april nadert.’

‘Echt? De mijne heet Sy. Hij werkt bij H&R Block en ik denk niet dat hij de afgelopen decennia naar een feest is geweest. Vertel eens wat je er leuk aan vindt, Gabby?’

‘Hm... Goede vraag. Eens denken. Nou, om te beginnen is het niet subjectief, zoals veel ander werk. Mijn vriendin is schrijfster en dat zou ik nooit kunnen, want zij weet nooit of ze het goed heeft gedaan. Ik bedoel, er is altijd wel iemand die tegen haar zegt dat het afschuwelijk is wat ze geschreven heeft, ook al roepen honderd anderen dat het fantastisch is. Het klopt gewoon niet. Het is nooit goed. Hetzelfde geldt voor mijn andere vriendin die in de reclame werkt. Er worden altijd vraagtekens gezet bij wat zij doet. En mensen beweren dat ze het zelf beter gedaan hadden, dat ze een beter resultaat hadden gehad: meer mensen op een première, een betere foto van een beter model, noem maar op. Maar accountancy is voorspelbaar. Het klopt altijd, als je het goed doet. En als je het echt goed doet, kun je mensen heel blij maken. Cijfers liegen niet en het laat ze koud wat andere mensen van ze denken.’

‘Interessant...’

Gabby had nog nooit aan een man hoeven uitleggen waarom ze het leuk vond om accountant te zijn. Ze hoopte dat ze het ‘goede’ antwoord had gegeven. Hoe je het ook wendde of keerde, het klonk nooit opwindend. ‘En wat doe jij voor werk, Reid?’

‘Ik ben filmer.’

Gabby’s hart ging een tandje sneller kloppen. Filmer stond naast chirurg op de toptien van opwindend en goede partij. ‘Dat is cool, zeg.’

‘Ik doe mijn best. Het is geen gemakkelijk vak. Veel concurrentie. Je moet echt origineel zijn om op te vallen.’

‘Wat voor soort films maak je?’

‘Oké, word nou niet te enthousiast, want je zit niet met de volgende James Cameron te praten. Ik, nou ja... Ik maak documentaires.’

‘Dat vind ik nog altijd heel opwindend.’

Hij glimlachte. ‘Ik ook. Volgens mij is het echte leven veel inte-

ressanter dan fictie. Echte mensen met echte reacties, echte emoties. Het kan soms moeilijk zijn om die momenten op film vast te leggen. Maar... Je wordt er niet rijk van, tenzij je naam Michael Moore is.'

'Ik vind het toch opwindend. Geld is niet alles, hoor.'

'Hm... Zei je niet dat je accountant was?'

Gabby lachte. 'Ik heb de belastingaangifte gedaan voor een heleboel mensen die veel geld verdienen, maar hun leven is nog altijd een zootje en ze zijn echt niet gelukkig. Nee, geld is niet alles.'

'Mee eens. Er is veel meer te beleven.'

Gabby gebaarde naar haar oor. Het was erg lawaaierig geworden.

Reid leunde naar haar toe, legde zijn hand stevig op haar rug en fluisterde in haar oor. Ze voelde zijn warme adem tegen haar hals en ze huiverde even toen zijn sterke hand over haar onderrug wreef. 'Vertel me eens wat meer over jezelf, Gabriella. Ik wil je beter leren kennen.'

Ze lachte uitdagend. Te bedenken dat ze bijna was weggegaan en alleen naar huis was gegaan, naar haar kat en een slechte film op Lifetime. Het zat haar eindelijk eens mee; ze voelde het gewoon. En dus, na nog twee martini's, vertelde ze hem alles wat hij wilde weten, terwijl hij haar over haar rug bleef wrijven.

3

God, zoals hij haar naam zei. *Gabriella*. En dat hij hem nog steeds wist, na al die drankjes, een heleboel loos gebabbel, en, misschien wel het belangrijkste, nadat nog meer groepjes in korte rokken en hoge hakken onderweg naar de wc's waren langsgelopen.

Reid veegde een lok haar uit haar gezicht en boog zich naar haar toe. 'Luister,' fluisterde hij, met zijn mond dicht bij haar oor. 'Het is niet mijn gewoonte om meisjes te vragen of ze met me meegaan, echt niet, maar...'

Ze knikte. 'Ja.' Alles tolde rondom haar.

'Ja?'

'Ja, ik ga graag met je mee. Het is jouw gewoonte niet om het te vragen en het is mijn gewoonte niet om ja te zeggen, maar goed. Ja.'

Hij glimlachte. 'Geweldig. Ik woon niet zo ver.'

'Goed.' Gabby greep naar haar tas onder de tafel en de wereld kantelde. Ze legde haar handen tegen haar hoofd om het draaien te laten ophouden. En ze deed een schietgebedje dat haar maag tot rust zou komen. Ze had die vierde martini echt niet meer moeten nemen. Die had haar de das omgedaan. En daarom deed ze zoiets stoms als meegaan met een wildvreemde. Het was de alcohol; die had haar geil gemaakt en haar overactieve feromonen hadden geen goed effect op haar beoordelingsvermogen. Het ergste was dat ze nog nuchter genoeg was om te weten dat het stom was wat ze deed, maar dat ze het toch deed. *Verdorie...* Ze miste seks, daar bestond geen twijfel over, het was meer dan een jaar geleden dat ze met iemand was geweest. En drie jaar geleden dat er een serieus iemand in haar leven was. Niet dat ze nu gelijk dacht dat Reid 'De Ware' was of zo of zelfs dat dit verder zou kunnen gaan dan alleen vanavond – nee, daar zou helder nadenken voor nodig zijn. Aan de andere kant, hij had een leuke lach en hij maakte films, en daar viel ze wel op. Bovendien, toen zijn hand onder

de tafel onder haar rok was gegleden had ze de juiste tintelingen op de juiste plaatsen gevoeld. Misschien was ja zeggen wel veel gemakkelijker geweest dan eigenlijk had gemoeten, maar als Daisy erbij was geweest, had ze gezegd: 'je leeft maar één keer.'

Gelukkelijk deden haar benen het nog toen ze opstond. Reid sloeg zijn arm om haar heen en leidde haar langs de dicht opeengepakte lichamen rond de dansvloer en langs de bar en naar buiten. Op de stoep had zich een lange rij gevormd van luchtig geklede, keuvelende mensen. Hij slingerde om de hoek van het gebouw. Voor hen begon de nacht net. Hij zou pas eindigen als de zon opkwam.

De koude, vochtige avondlucht was verfrissend. Ze werd er enigszins door ontuchtend en het draaiërende gevoel werd minder, wat prettig was, maar de stilte was bijna oorverdovend. In haar hoofd stampte Britney Spears gewoon door.

'Gaat het?' vroeg hij toen hij het portier van een auto opende en haar in de bijrijdersstoel liet zakken.

'Ja hoor,' loog ze. 'Prima. Hoe ver is het?'

'Niet ver,' zei hij toen hij achter het stuur ging zitten.

'Woon je in Manhattan?'

'Wie kan Manhattan nou betalen?' antwoordde hij lachend en hij startte de auto.

'Waar. Da's waar, isj verdomde duur. Alles isj sjo duur daar.' *Praat- te ze nou met dubbele tong? Nee toch.* Hij streelde haar dijbeen met zijn vinger en gleed onder haar rok. Ze wreef over zijn hand en keek hoe de straatverlichting uitliep in lange witte strepen toen de auto onder iets wat eruitzag als de Midtown Tunnel door reed. Ze leunde met haar hoofd tegen de stoel en sloot haar ogen. Ze viel in slaap.

'Kom, slaapkop, we zijn er.'

Gabby opende haar ogen. Het portier aan de passagierskant was open en Reid leunde over haar heen. Er waren hier geen felle lampen, geen wolkenkrabbers, geen dubbelgeparkeerde auto's en geen toeterende taxi's. Ze stonden voor een gebouw van twee verdiepingen aan een stille straat. Gabby wist niet waar ze was, maar New York was het zeker niet. Aan het eind van de straat zag ze stoplichten, maar er stonden geen auto's voor. Sterker nog, er waren helemaal geen auto's. De wijk leek een woonwijk, maar de paar restaurants die ze zag waren gesloten. *Hoe laat was het eigenlijk?* Ze probeerde op haar horloge te kij-

ken, maar kon niet wijs worden uit de wijzerplaat. Het was te donker en ze was te dronken. Ze probeerde haar schoenen te vinden op de vloer van de auto, nam ze in haar handen en stapte zo de auto uit. De wereld draaide weer. Het zou zo stom zijn als ze zou omvallen. *Waar was ze in godsnaam?* Toen stapte ze met haar kousenvoeten in een ijskoude plas. Gabby keek omlaag. De stoep glom. ‘Heeft het geregend?’ vroeg ze.

‘Of het geregend heeft?’ antwoordde hij lachend. ‘Het heeft gegoten. Pijpenstelen. Je hebt er helemaal doorheen geslapen. Zelfs de verkeersopstopping. Doe je schoenen maar aan – de stoep staat hier soms blank.’

‘Ik had echt die laatsjte martini niet moeten nemen,’ lispelde ze toen ze in haar pumps stapte, steunend op zijn arm.

‘Geeft niet, ik warm je op als we binnen zijn.’

‘Klinkt goed...’

Met zijn arm om haar middel leidde Reid haar langs het oude gebouw met de mooie voorgevel. Een pad met her en der vergane stenen slingerde door een dode winterse tuin naar een betonnen trap die omlaag voerde naar onder het huis, als een crypte. Afgezien van het licht dat uit de kelder aan de andere kant van het erf kwam, was het oude huis volstrekt donker.

‘Isj dit van jou?’ vroeg Gabby.

‘Nee. Ik huur een appartement aan de achterkant.’

‘Beneden?’

‘Precies.’

‘Isj een mooi huis.’

‘Nou ja, ik hoop dat je niet bang bent uitgevallen. Het is eigenlijk een begrafenisonderneming.’

Gabby stond stil. ‘Watte?’

‘Niet waar ik woon, natuurlijk. Het grote huis boven, je weet wel, daar houden mensen wakes en zo. Ik denk dat ze de andere begrafenisingen aan de andere kant van de kelder doen, maar ik heb nog nooit iets gehoord of gezien. Echt niet.’

‘Bedoel je dat daar dode mensen zijn?’

‘Ik weet niet of ze er nu zijn, hoor. Luister, het duurt even, maar je went eraan. Mijn vrienden vinden het wel grappig. En ik betaal niet veel huur. Kom,’ zei hij en hij trok haar mee aan haar hand. ‘Ik bescherm je wel tegen de zombies.’

‘Een begrafenisonderneming, nou zeg, dat isj lijp.’ Maar ze volgde hem naar de trap. ‘Waar zijn we eigenlijk?’

‘Het paradijs,’ antwoordde hij met een lach.

Boven aan de trap aarzde ze. ‘Een begrafenisonderneming... Kweenie, Reid...’ Elke vezel in haar lichaam zei haar niet naar beneden te gaan.

Hij wreef over haar hand en kuste haar op de lippen. ‘Ik zorg voor je, schatje. Geloof me,’ fluisterde hij. Zijn mond ging langs haar oor. ‘Je vertrouwt me toch? Als ik het slecht met je voorhad, had ik niets gezegd over die begrafenisonderneming. Alleen een oprechte vent is eerlijk over zoiets als hij een meisje mee naar huis neemt en haar wil verleiden.’

‘Of een gek,’ antwoordde Gabby. Ze lachte.

‘Of een gek,’ gaf hij schouderophalend toe. Hij kuste haar, een lange, natte, diepe kus. Zijn warme tong verkende de binnenkant van haar mond. En zijn handen gingen over haar billen.

Daarmee was het laatste restje verzet van Gabby verdwenen.

Met haar hand in de zijne leidde hij haar de trap af, de diepe duisternis in.

‘Is er licht? Jezus, ik... ik zie geen hand voor ogen, Reid. Die sjtomme hakken... Ik breek mijn nek nog...’ fluisterde ze nerveus giechelend. Waarom fluisterde ze eigenlijk?

‘De lamp is kapot. Ik was van plan hem te maken, maar ik vergeet het steeds. Hou mijn hand vast, en de leuning. De trap is best steil, Gabby. Daar gaan we. We zijn er bijna.’

Toen ze beneden waren, hoorde ze het rinkelen van een sleutelbos en ze keek om zich heen. De maan ging schuil achter dikke wolken en er was geen licht. Ze vroeg zich af hoe hij het sleutelgat kon vinden, want zij zag geen hand voor ogen. Het gaf haar een heel ongemakkelijk gevoel, ingesloten te zijn door duisternis, omgeven door beton, een trapgat verwijderd van de rest van de wereld, direct onder een begrafenisonderneming. Nog afgezien van het begrafenisverhaal was ze nooit gek op kelders geweest. In de achttien jaar dat ze thuis had gewoond bij haar ouders, kon ze de keren dat ze naar beneden, de kelder in, was gegaan, op een hand tellen. *Daar beneden leven slechte dingen*, waarschuwde haar zus haar altijd met een veelbetekenend lachje als hun moeder Gabby naar beneden stuurde om iets te halen, een pot met ingemaakt fruit of een blik van het een of ander. *Slechte dingen die niet houden van de levenden...*

‘Voorzichtig,’ zei hij toen hij haar binnenliet. ‘Ik doe het licht aan.’

Na een paar seconden knipte hij het licht aan en tot haar opluchting stonden ze in een lichte, witte keuken, die toegang gaf tot wat leek op een kleine studio. Er stonden geen metalen baren met lijken erop op hun beurt te wachten om naar boven te worden gebracht. Geen kisten rechtop tegen de muur. Een bank, een salontafel en een televisie stonden in de woonkamer. Een tafel met twee stoelen vormde de eethoek. In de hoek, gedeeltelijk aan het oog onttrokken door zwarte gordijnen die van het plafond tot de vloer reikten, was de slaapkamer. Een van de gordijnen was iets opzij geschoven en Gabby zag een groot tweepersoonsbed staan.

Hij stond weer achter haar. Hij bewoog snel, als een vampier. Het maakte haar een beetje nerveus, zeker in deze omgeving. Ze schudde de akelige gedachten uit haar hoofd. Het kwam natuurlijk door de alcohol.

‘Nog wat drinken?’ vroeg hij en hij hielp haar uit haar jas en gooide hem op de bank. Het jasje van haar mantelpakje volgde.

‘Waar zijn we eigenlijk? Long Island? Jersey?’ Ondanks haar dronken toestand maakte zich een lichte paniek van haar meester. Ze haalde een hand door haar haren. ‘Ik dacht dat je vlakbij woonde. Hoe kom ik in vredesnaam thuis?’

‘Maak je daar geen zorgen over. Ik breng je morgenochtend, of wanneer je maar wilt, naar huis. Je kunt nu toch niet autorijden. Neem nog een drankje en ontspan je.’ Hij legde zijn handen op haar schouders en streelde ze. Zijn zachte lippen raakten haar hals en deden haar huiveren. ‘Je ruikt zo lekker,’ fluisterde hij.

‘Jeetje... Jij voelt lekker,’ antwoordde ze. Ze kon hem tegen zich aan voelen. Zijn harde penis drukte tegen haar billen. Zijn handen gingen van haar schouders langs haar armen omlaag naar haar heupen. ‘Ik moet echt niet meer drinken; ik heb al veel te veel op.’

‘Het helpt je te ontspannen.’

Ze haalde haar schouders op. ‘Goed dan. Normaal drink ik niet zoveel, hoor.’ Terwijl ze dat zei, bedacht ze dat haar excuus voor dat ze ladderzat bij een wildvreemde in huis was, drie stappen van zijn bed vandaan, nogal slap was. ‘Je moet weten...’ begon ze toen hij naar de keuken liep. ‘Je zult me wel niet geloven, maar ik ga nooit met mannen mee die ik net heb ontmoet. Nou ja, afgezien van die ene keer, na college, maar dat was geen vreemde – ik kende hem van statistiek – ik, ik

doe dit normaal niet, echt niet.' Ze praatte toch niet met dubbele tong? Ze haalde diep adem. 'Ik ben geen slet, bedoel ik.'

Misschien verbeelde ze het zich, maar ze vond dat er een rare geur in de kamer hing. Het rook er naar zo'n luchtverfrisser die ze in haar flat gebruikte om de stank van schimmel onder haar aanrecht, die daar was ontstaan door een lek in de vaatwasser, te verdoezelen. Maar er zat iets anders bij. Iets anders wat de luchtverfrisser moest verhullen. Het leek wel een... medische geur? Zoals in een ziekenhuis of een verpleeghuis. Of een begrafenisonderneming? Waar dat ook naar rook... Ze duwde de gedachte weg. De woning was, voor een man, erg netjes. En door de zwarte gordijnen rond de slaapkamer, erg sexy. *God, wat deed ze hier eigenlijk?*

Hij kwam terug en gaf haar een wodka met sinaasappelsap. Hij keek toe hoe ze een slokje nam. 'Nou, ik ben blij dat je een uitzondering maakte. Ik wil ook eerlijk zijn. Ik ben geen player. Ik neem zelden meisjes mee naar huis, Gabby. En als ik het doe, zijn ze speciaal. Anders. Uniek. Zoals jij. Ik vind jou speciaal. Je bent niet zoals die meisjes in de bar. Die meisjes – ze weten niet wat ze willen, ze weten niet wie ze zijn. Maar jij wel, Gabriella. Jij weet wat je wilt en je bent niet bang om erachteraan te gaan. Misschien vind je het raar, maar ik voelde meteen die connectie tussen ons, van de ene kant van de bar naar de andere.' Hij ging met zijn hand door haar haren, streelde haar kin en ging toen omlaag naar de knoopjes van haar blouse. Hij verslond haar met zijn ogen. 'Ik kan niet wachten om meer van je te zien.'

Misschien waren het alleen woorden, maar dan zeker woorden die ze wilde horen. Reid legde zijn hand in haar nek en trok haar naar zich toe. Ze voelde zijn hartslag door zijn overhemd heen. Hij rook schoon, naar zeep en een frisse eau de toilette. Versace, misschien? Aqua de Gio? Maar toen ze hem wilde kussen wendde hij zich af en haalde met een plagerig lachje een lange, zwarte, zijden sjaal achter zijn rug vandaan. Hij liet hem voor haar gezicht heen en weer zwaaien.

'Ooo,' zei Gabby en ze hield haar adem in. 'Waar is die voor?'

'Laten we eens kijken,' fluisterde hij en hij nam haar bij de hand en leidde haar langs het opengeschoven gordijn de slaapkamer in. Gabby's hart begon als een razende te kloppen. Bondage met een vreemde – Daisy zou diep onder de indruk zijn. Gabby nam nog een flinke slok van haar drankje, waarna hij het uit haar handen pakte en het op het nachtkastje zette. Toen legde hij zijn hand onder haar kin, hief

haar gezicht naar hem op en kuste haar. Zijn tong was dik en warm en onderzoekend. Hij kwam helemaal tot haar keel. Gabby voelde hoe ze vochtig voor hem werd. Het was zo lang geleden dat ze met een man was geweest. Er gingen allerlei gedachten door de dichte mist in haar hoofd heen. Zou hij goed zijn in bed, en zou zij goed zijn, in de toestand waarin ze verkeerde? Zou hij háár goed in bed vinden? Wat verwacht iemand die aan bondage doet eigenlijk van een meisje? Wat zou hij nog meer voor trucs in zijn kast verbergen of achter die zwarte gordijnen? Afgaand op die sjaal vermoedde Gabby dat hij er de tijd voor zou nemen. En dat wond haar nog meer op. Ze sloot haar ogen en probeerde de zenuwen en de twijfels kwijt te raken. Als ze dan toch een goedkope slet was en een onenightstand had, kon het maar beter geweldige seks zijn met een man die urenlang doorging, en haar dan wakker maakte en meer wilde.

Reid had haar gedachten waarschijnlijk geraden. Terwijl hij haar kustte, tilde hij haar armen boven haar hoofd. Ze voelde hoe hij de zijden sjaal om haar polsen wikkelde. Het voelde heel erotisch. Toen haalde hij de uiteinden door iets wat aan het plafond moest hebben gehangen – een ring of een haak, Gabby wist het niet precies – en hij trok eraan zodat ze aan het plafond hing, al raakten haar voeten nog wel de grond. Het was een beetje pijnlijk, maar het controleverlies wond haar ook ongelooflijk op. Ze wilde hem meer dan ooit.

‘O,’ fluisterde ze verrast.

Hij knoopte haar blouse los en opende hem, waardoor haar kanten doorzichtige bh van Victoria's Secrets zichtbaar werd. De lichten waren aan en het enige wat Gabby kon denken was *Goddank dat ik vanochtend mooie lingerie heb aangetrokken*. Hij streelde het kant met zijn warme handen. ‘Vind je dit fijn?’ vroeg hij toen haar tepels hard werden.

Ze zoog haar adem in en knikte.

Hij trok zijn overhemd over zijn hoofd en gooide het op het bed. Zijn borst was onbehaard en gespierd. Niet als een bodybuilder, maar uitgesproken. Zeker zijn borstspieren. Toen bukte hij zich en hij gleeed met zijn handen vanaf haar enkels omhoog, over haar benen en hele lichaam. Daarbij schoof hij haar rok omhoog, zodat die op haar heupen rustte en haar panty zichtbaar was. Langzaam trok hij die omlaag. Hij liet haar slipje aan. ‘Ik zei, vind je dit fijn?’ herhaalde hij, nu iets luider. ‘Ik wil het je horen zeggen, Gabriella. Zeg me dat je het fijn vindt. Zeg me dat je wilt dat ik je aanraak.’

Ze knikte weer. Ze kon niet geloven dat ze dit deed, maar het voelde zo goed. ‘Ja,’ zei ze hardop. ‘Ja, ik vind ’t fijn, Reid. Heerlijk zelfs. Ik wil dat je me aanraakt.’

Hij kuste haar nog eens en toen deed hij een stap achteruit. In één snelle beweging trok hij haar panty over haar mond heen en knoopte hem achter haar hoofd vast. Haar tong zat klem, waardoor ze niet kon praten. Haar hartslag versnelde. Er schoot angst door haar lichaam. ‘Dat is alles wat ik wilde horen,’ fluisterde hij.

Hij liep naar de muur waar de gordijnen voor hingen en schoof het eerste gordijn opzij. Erachter stond een videocamera op een statief. Links van de camera waren drie computermonitoren op metalen karretjes geplaatst. Hij schoof het andere gordijn opzij, en daarachter werden nog drie monitoren zichtbaar – zes computers in totaal. De karretjes zagen eruit als de karretjes die onderwijzers op de basisschool het lokaal in reden als ze de klas een film wilden laten zien. Achter de karretjes en de videocamera was weer een muur van zwarte gordijnen. De monitorschermen stonden allemaal aan. Op elke monitor zag Gabby een ander persoon.

‘Hallo Gabby,’ zei een man op een van de schermen. Hij boog zich voorover naar de camera.

‘Goienavond, schoonheid,’ zei een ander.

En nog een: ‘Hé, Gabriella, dat is nog eens een sexy naam. Mooi haar heb je.’

De man op de eerste monitor lachte. ‘Hij houdt van naturel.’

Gabby sperde haar ogen wijd open van angst. Ze probeerde iets te zeggen, maar de stof in haar mond belette haar dat. Ze trok hard aan de sjaal boven haar, maar die trok alleen maar strak om haar polsen. Ze draaide rondjes in de lucht. Ze probeerde zich met haar voeten schrap te zetten, maar ze vond nergens houvast.

Reid richtte zijn aandacht weer op haar. Hij had een strak, zwart masker opgezet dat zijn gezicht bedekte. Er was een opening voor zijn mond, en verder waren alleen zijn ogen zichtbaar. De gouden vlekjes die Gabby een paar uur geleden nog zo leuk had gevonden, glinsterden.

Gabby probeerde te schreeuwen, maar dat kon ze niet. Ze draaide alleen maar hulpeloos in het rond, haar lichaam bewoog heen en weer. Ze dacht aan haar vader en moeder en zus in Bloomsfield die in hun bed lagen te dromen. Hoe zouden ze reageren als ze hoorden dat zij was verkracht door een onbekende man met wie ze vrijwillig was mee-

gegaan? Haar moeder zou hysterisch huilen en schreeuwen en waarschijnlijk iedereen in die verdorven stad New York de schuld geven tot haar vader zou roepen dat ze haar mond moest houden. Haar vader zou Gabby heimelijk zelf de schuld geven, omdat ze een slet was en met iemand meeging die ze in een bar had ontmoet. De tranen stroomden over Gabby's gezicht. Een ijsskoude schrik sloeg haar om het hart toen ze naar de opgewonden gezichten op de computerschermen keek. Toen wist Gabby zo zeker als de zon de volgende ochtend weer zou opkomen dat ze die nooit meer zou zien. En ze zou haar familie ook nooit meer zien. Ze zou niet hoeven meemaken dat haar moeder het uitschreeuwde van verdriet of dat haar vader haar zwingend veroordeelde tijdens het volgende Thanksgivingdiner. Want op dat moment wist ze dat ze zou sterven. In de verte, achter de muur, hoorde ze een motor draaien, maar het was geen auto. Meer een soort blender. Of een motorzaag. Scènes uit alle horrorfilms die ze ooit gezien had, flitsten door haar hoofd.

'Gabriella, liefje,' zei Reid toen hij langzaam naar haar toe liep. Zijn tandpastaglimlach was zichtbaar door de gleuf van het zwarte masker. Hij hield een arm uitgestrekt en de andere op zijn rug. 'Je staat op het punt heel beroemd te worden. Je wordt een ster, Gabriella. Een ster. En nu wil ik je voorstellen aan een van je grootste fans...'

Lees verder in *De snijkamer*.